

γυμνόστρωτα ἐπίθ. ἐνιαχ. γυμνόστρωτα Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνόστρωτος.

Ἄνευ σάγματος, ἀσαμάρωτα ἔνθ' ἄν. : Καβαλλ' - κεύου γυμνόστρωτα Ἰμβρ.

γυμνόστρωτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γυμνόστρωτους Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γυμνός καὶ στρωτός. Ὁ τύπ. γυμνόστρωτους δι' ἀνομοίωσιν ἢ ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ οὐσ. στρωτούρα.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν φέρει σάγμα, ἐπὶ ὑποζυγίων ἔνθ' ἄν. : Τό 'δουσι τὸ μ'λάρ' γυμνόστρωτου (ἐπώλησε τὸν ἡμίονον χωρὶς σάγμα) Λέσβ. Συνών. ἀσαμάρωτος, ἀστρωτός, ξεσαμάρωτος, ξέστρωτος.

γυμνοσύνη ἡ, Φοῦρν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - σύνη.

Γύμνωσις, γύμνια 1, τὸ ὅπ. βλ. : Κοῖτα γυμνοσύνη!

γυμνότης ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. γυμνότη λόγ. πολ. λαχ. καὶ δημῶδ.

Τὸ Ἑλληνιστ. γυμνότης.

1) Ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις γυμνός, ἢ γύμνια ἔνθ' ἄν. 2) Ἡ μεγάλη πενία ἔνθ' ἄν.

γυμνούλης ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γιουν-ρούδ-λι Ἀπουλ. (Καστριν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - οὐ- λης.

Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, ὁ μὴ φορῶν οἰανδήποτε περιβολήν, θωπευτικῶς ἔνθ' ἄν.

γυμνοψώλης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοψώλης Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐσ. ψωλή.

Ὁ ἔχων πέος μὲ γυμνήν τὴν βάλανον, μὴ καλυπτομένην ὑπὸ πόσθης ἐνιαχ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνοπούτσης. β) Μεταφ., ὁ λίαν πτωχός, ὁ ἀκτῆμων Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) : Μωρ', τί τοῦ ζήλεψες τοῦ γδυμνοψώλη, ποῦ τὸν ἀγάτησες; Γαργαλ. Πῆγε κ' ἐκεῖνη νοικοκυροπούλα κι ἀγάπησε τὸ γδυμνοψώλη τὸ γιὸ τῆς Καλλιτίσας, ποῦ δὲν ἔχει ὦρας ἀλάτι (δηλ. εἶναι πολὺ πτωχός) Κοντογόν. Συνών. ἀβράκωτος 1, ἀνακολάρης (εἰς λ. ἀνακολάρις), γυμνόκολος 2, γυμνοπούτσης 2, ξεβράκωτος.

γύμνωμα τό, λόγ. ἐνιαχ. γδύμνωμα Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γυμνώνω. Ὁ τύπ. γδύμνωμα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γυμνώνειν ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

ᾠ ἀγκαλιάσματα τῆς πόρνης,

ὦ γυμνώματα, ὦ φιλιὰ,

ὦ τῆς κόρης, ποῦ ντροπιάζεται,

δάκρυα καὶ ξεφωνητὰ

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 46.

γυμνώνω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) γιουμνώνω Μέγαρ. γυμνώνου Λέσβ. κ.ά. γυμνών-νω Κύπρ. κ.ά. γδυμνώνω

Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἶγιν. Ἰκαρ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Τῆλ. κ.ά. — Λεξ. Βάιγ. γδυμνών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουν-νών-νω Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ. Τσολλῖν.) γυν-νών-νω Καλαβρ. (Γαλλ. Μπόβ.) βγυν-νών-νω Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ἰγιουν-νών-νω Ἀπουλ. (Στερνατ.) γουῖν-νών-νω Καλαβρ. (Βουν. Χωρίο Βουν.) ἰγιουν-νών-νω Ἀπουλ. (Κοριλ.) γυμνούκουρ ἐν Τσακων. Ἀόρ. ἐγδύμνωκα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἶγ. ἐγυμνώθηνα Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀπαρ. γυν-νώει Καλαβρ. Μετοχ. γυμνώντας Πάτμ. γυν-νωμένο Καλαβρ. (Γαλλικ.) βγυννωμένο Καλαβρ. (Ροχούδ.)

Τὸ Βυζαντ. γυμνώνω, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. γυμνώ. Διὰ τὸν τύπ. γυμνούξουρ ἐν βλ. G. Anagnostopulos, Tsakon. Grammat., 48 κέξ. Πβ. καὶ ἀνακατώ-νω ἀνακατούξου, ἀπλώνω ἀπλούξου, ἀραιοῶνω ἀραιοούξου κ.ά. Διὰ τοὺς τύπ. βγυν-νών-νω, γκουῖν-νών-νω βλ. S. Kapsomenos, Byzant. Zeitschr. 46 (1953), 325. Ἡ μετοχ. γυμνώ-ν-τας κατ' ἀναλογ. πρὸς τὰς μετοχ. περισπωμένων, ὡς γελῶντας, πεινῶντας κ.ά. Ὁ τύπ. γδυμνώνω καὶ εἰς Σόμ.

1) Γυμνῶ τινα, ἀφαιρῶ τινος τὴν περιβολήν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Μαρτ. Μαρτιν. Στερνατ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) Τσακων. : Ἐγδύμνωσε τὸ παιδί νὰ τ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ τῆς κρυώσῃ μ' αὐτὴν τὴν παγωνιά κοιν. Μὴν τὸ γυμνώνῃς τὸ παιδί, γιὰ θὰ σοῦ κρυγιάσῃ Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβγαλε τὸ πονκάμισό του καὶ γυμνώθηκε Κρήτ. Ὁ Γιώργης ἔνα μ-μεσημέρι ἐγυμνώθη τσιτσιδιν Χίος. Ἀδιάντροπος ντίπ! γυμνώθ' κι μπρουστά μας Εὔβ. (Ἀγία Ἀνν.) Γυμνώθ'κα κ' ἐπιστα 'ς τοῦ νιρὸ Μακεδ. (Πεντάπολ.) Ἐχωρίστηνα νὰ πάω νὰ ριφτῶ 'ς τῆθ-θάλασση τσαὶ ἐγουῖν-νώθηνα (ἀνεχώρησα νὰ πάω νὰ ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγυμνώθην) Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Τὸ παιδί ἔγ' γυν-νωμένο (τὸ παιδί εἶναι γυμνωμένο) Καλαβ. (Γαλλικ.) Σὰν ἔρχεται ὁ Μ-μάγη, γυν-νών-νεται, τί τῆς π-πέτ-τει τὸ μαδ-δι (ὅταν ἔρχεται ὁ Μάης, γυμνώνεται — ἐνν. ἢ ἀλεπού —, γιατί τῆς πέφτει τὸ μαλλί) αὐτόθ. Ἐγυμνώθε νὰ νεμπεφτῇ 'ς σὸ γιαιλό (ἐγυμνώθη νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν) Πόντ. (Οἶν.) Ὁ Σὴ πείνας τὸν καιρὸ ἐπουλήσαμ' ὅλα μουνα τὰ πράματα κ' ἐγυμνώσαμε τὰ τέσσερα μουνα μερέες (εἰς τῆς πείνας τὸν καιρὸν ἐπωλήσαμεν ὅλα μας τὰ πράγματα καὶ ἐγυμνώσαμεν τὰς τέσσαρας πλευράς τῆς οἰκίας μας) αὐτόθ. Θὰ καρδιάξῃ τὸ καμπζὶ ἔτρου πῆ νι ἐγυμνούτθερε (θὰ κρυώσῃ τὸ παιδί ἔτσι ὅπως τὸ ἐγδύμνωσες) Τσακων. Γυμνώνουντας τοῦ μπράτσου τ' φάν'γι μιὰ πληγὴ (φάν'γι=φάνηκε) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) || Παροιμ.

Πεινῶντας κάστρο γύρισα, γυμνῶντας μῆτε χώρα (πολλάκις ἢ ἀνάγκη τῆς ἐνδυμασίας εἶναι περισσότερο αἰσθητὴ ἀπὸ τὴν τῆς τροφῆς) Πάτμ. || Ἄσμ.

Ποῦ 'στι, βρε Ρουμιλιώτισ μου, πιδιά μ' ἀντρεϊουμένα, γυμνώσ'τι τ' ἀλαφρὰ σπαθιά κι ρίξ'τι τὰ τουφέκια Μακεδ.

Κερά μου, εἰς τὸ σπῆτι σου χρυσὸ καντήλι ἄφτει καὶ βγαίνει καὶ γδυμνώνεσαι καὶ στρώνεις καὶ κοιμᾶσαι Κρήτ. (Ἱεράπ.) Συνών. ξεγυμνώνω, τσιτσι-α-ρώνω. β) Ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, ἀποφλοιώνω, ἐπὶ δένδρων καὶ καρπῶν σύνθη. : Φύσηξε ἀέρας δυνατός, σκόρπισε τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ τὰ γύμνωσε σύνθη. Γύμνωσαν τὰ κουκκιά (τὰ ξεφλούδισαν) Ἰων. (Σμύρν.) 2) Μεταφ., ἀφαιρῶ

